Părintele Arsenie Boca - Predică la Duminica orbului din naştere - Orbul din naştere şi sufletele oarbe

Predici la Duminica a VI-a după Paşti (a orbului din naştere)(6.Penticostar):

https://www.academia.edu/43232908/Predici_la_Duminica_a_VIa_dup%C4%83_Pa%C5%9Fti_a_orbului_din_na%C5%9Ftere_

https://archive.org/details/predici-la-duminica-a-vi-a

***

Materiale despre Penticostar:

https://independent.academia.edu/emystea/Penticostar

https://archive.org/details/@steaemy?query=Penticostar

&&&

Multă vreme n-am înţeles tâlcul orbului din naştere. Nu înţelegeam explicaţia lui Iisus. Nu-i mirare. E mare deosebire între noi şi Iisus !

Noi dăm să trecem cât mai repede pe lângă Lazării Lumii, neputând răbda suferinţa lor, pentru că suntem incapabili în faţa ei. Bani n-avem, putere n-avem, inimă n-avem, n-avem nimic în faţa suferinţei. Deci, fugind de Lazări, fugim în propria noastră nimicnicie.

Aşa şi ucenicii, delegaţii noştri de lângă Dumnezeu, îl întreabă pe Iisus: ***„ Învă-ţătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb ?***"

- Când nu poţi nimic, faci ştiinţă: întrebi de cauză; iar când cauza e un păcat, faci morală. Dar oricum, chiar încercuiţi în neputinţe, încercăm o măsură preventivă. Ceea ce au păţit alţii, tu poţi să nu păţeşti, dacă ocoleşti greşelile lor.

Se vede că Iisus vorbea cu ucenicii despre puterea dezastruoasă pe care o au păcatele, greşelile împotriva vieţii, de-a schimonosi viaţa omului şi a o chinui în întunerecul orbiei şi al altor suferinţe. Acum să vedeţi deosebirea între noi şi Dumnezeu. Iisus era Dumnezeu. Mulţi n-au ştiut şi nici nu vor şti aceasta.

Vindecarea minunată a orbului din naştere face dovada dumnezeirii lui Iisus şi arată omului marginile puterii şi ştiinţei sale.

Noi ocolim Lazării. Iisus îi cunoştea şi-i chema la Sine. Cunoştea pe Natanael, de pe când era copil mic, ascuns sub smochin, de urgia lui Irod. Cunoaşte acum pe orbul acesta, mai înainte de-a se naşte, dezvăluindu-ne cu el o taină a lui Dumnezeu: că ***„nu s-a născut orb nici pentru păcatele lui, nici ale părinţilor săi, ci pentru ca să se arate lucrul lui Dumnezeu cu el". ***

Într-o altă împrejurare Iisus se mărturiseşte a fi mai înainte de Avraam; într-alta, mai înainte de a fi lumea. Icoanele îl arată pe Iisus zidind pe Adam. Şi aşa este: ***„Toate printr-însul s-au făcut, ce s-a făcut". ***

A face ochi vii din pământ şi scuipat, nu mai e treabă de om, ci lucrul lui Dumnezeu. A drege nişte ochi, a tăia albeaţa de pe ei, le mai merge şi doctorilor, dar a face ochi noi - şi încă din aşa material, şi pe care-1 mai trimiţi şi la spălat în apa Siloamului, iar asta la un orb din naştere - aceasta a putut-o face numai Cel ce a zidit pe Adam cu mâna, din ţărână.

Acesta este tâlcul tămăduirii orbului din naştere: Dumnezeu Tatăl a vrut să descopere pe Dumnezeu Fiul, ca Creator al lumii şi ca autor al vieţii.

La această voinţă a Tatălui s-a aprins duhul lui Iisus; şi-a însuşit această voinţă ca o misiune a Sa în lume, aşa cum e într-o lumină aprinsă însuşirea de a lumina. Cunoscând Iisus pe orb, că-i omul prin care Tatăl are să facă lumii o revelaţie a Fiului, ca autor al vieţii, cunoscând voia Tatălui, pe care şi-a însuşit-o drept misiunea vieţii sale pământeşti - model pentru noi pământenii - cu această dumnezeiască siguranţă ***„a scuipat pe pământ şi a făcut tină din scuipătură şi a uns***

ochii orbului cu tină (adică găurile ochilor) ***şi a zis: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului ! Deci s-a dus şi s-a spălat şi a venit văzând***".

Dar lucrul lui Dumnezeu nu se termină cu nişte ochi la reparat. - Deşi pentru noi oamenii, ar fi totuşi un lucru convingător al dumnezeirii lui Iisus; convingător pentru simplul motiv că, până astăzi, ştiinţa a făcut aparate ca ochiul, aparatul fotografic şi altele, dar ştiinţa omului n-a putut face ca viaţă, nici măcar un bob de grâu sau un ou de muscă.

Împărăţia vieţii e împărăţia lui Dumnezeu. Natura vieţii, naşterea şi susţinerea ei, atârnă de Dumnezeu, de la creaţia ei până la sfârşitul lumii. ***„Deschide-vei mâna Ta şi toate se vor umplea de bunătăţi; retrage-vei mâna Ta şi toate se vor usca şi-n ţărână se vor întoarce."***

Deci să ne cunoaştem marginile şi vom recunoaşte pe Dumnezeu. Faptele lui Dumnezeu, care toate-s minuni ale vieţii, pun pe oameni în multe nedumeriri. Aşa s-a întâmplat şi cu orbul din naştere, care a căpătat vederea prin minune.

Vecinii, şi cei ce-1 văzuseră orb, începură primii a se nedumeri despre el; cine-o fi, el sau altcineva, care seamănă cu el ? Iar el zicea: eu sunt ! Oamenii nu ies uşor din nedumerire. Mărturisirea orbului despre „***Omul care se cheamă Iisus***" şi care i-a făcut ochii din pământ nu i-a lămurit deloc. Drept aceea îl duc la interogatoriul fariseilor din Templu.

Şi era sâmbătă, zi sensibilă pentru iudei. Deci de la început ancheta era sortită să iasă prost.

Iată-1 din nou pe Iacov al Vechiului Testament luptându-se cu Dumnezeu. Dar iată-1 şi pe orbul din naştere transformat în misionar.

Urmează un schimb de întrebări şi răspunsuri despre cum a demers căpătarea vederii, precum şi despre persoana care a dat vederea. Orbul apăra pe dătătorul ochilor săi; fariseii îl huleau precum că e păcătos; - deşi unii recunoşteau că om păcătos nu poate da vedere orbilor.

Neisprăvind nimic au chemat pe părinţii orbului. Aceştia, înfricaţi de farisei, dau doar mărturie că acesta a fost orb din naştere, e fiul lor, dar cum vede acum şi cine i-a dat vederea, ei nu ştiu. Se lepădară de-a mărturisi pe Dumnezeu, lăsând darul mărturisirii fiului lor „***că-i în vârstă, deci însuşi să grăiască despre sine***". Jidovii se sfatuiseră să dea afară din sinagogă pe oricine care va mărturisi pe Iisus

că e Mesia, adică Fiul lui Dumnezeu, aşteptatul neamurilor. Asta o ştiau toţi, şi părinţii orbului, de aceea au fugit de un răspuns răspicat: precum că ochi, unde nu erau din naştere, numai Dumnezeu putea să pună.

Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb şi-1 sileau în numele lui Dumnezeu să zică rău despre Iisus, că este păcătos.N-a zis. Din nou l-au pus să povestească vindecarea sa. Omul şi-a permis atunci o întrebare care i-a înfuriat: ***„Acum v-am spus; au vreţi să auziţi iarăşi ? Au doară vreţi să vă faceţi şi voi ucenicii Lui ?***" Auzind fariseii acestea, au sărit cu ocara pe el, grăind totuşi adevărul: ***„Tu eşti ucenicul Lui; noi suntem ai lui Moise ! Pe Moise îl ştim, pe acesta nu-1 ştim de unde este !***"

În altă împrejurare au fost şi mai nestăpâniţi la mânie, zicând despre Iisus că-i de la diavolul. (Matei 12,24). Aşa-i firea omului păcătos: când îi loveşti dracii, îţi zice că tu eşti drac.

La această sucită întorsătură de minte, pe care-o fac prejudecăţile în capul fariseilor, şi care-i opreşte de-a şti pe Iisus că de unde este, omul care a căpătat vederea trupească, prin mărturisire capătă şi vederea sufletească. Astfel auzim din gura lui una dintre cele mai frumoase mărturisiri: ***„Aceasta e minunea, că voi nu ştiţi de unde este, iar El mi-a deschis ochii. Ştim că Dumnezeu pe păcătoşi nu-i ascultă, ci, de este cineva cinstitor de Dumnezeu, şi face voia Lui, pe acela îl ascultă. Din veac nu s-a auzit ca cineva să fi deschis ochii celui născut orb. De n-ar fi acesta de la Dumnezeu, n-ar fi putut face nimic***". Asta era credinţa: tare ca muntele, a acestui nou misionar al lui Iisus. Deci fariseii, văzând că nu pot isprăvi nimic cu el, l-au ocărât: că păcătos fiind, îi învaţă pe ei - drepţii - tainele lui Dumnezeu, - şi l-au dat afară.

Iată tragicul situaţiei. Orbul căpăta vederea, iar fariseilor li se întunecau ochii de mânie asupra lui şi a lui Iisus. Un duh rău îi ţinea de inimă ca să nu recunoască pe Iisus şi să se lumineze şi ochii sufletelor lor.

Iisus a tămăduit orbia ochilor, dar n-a putut tămădui orbia răutăţii. Orbia răutăţii nu are leac, dar... are pedeapsă.

Să urmărim de acum desăvârşirea vederii orbului din naştere şi desăvârşirea orbiei sufleteşti a fariseilor.

Când a auzit Iisus că l-au dat afară din sinagogă, aflându-1, i-a zis: ***„Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu ?***" Răspuns-a el şi a zis: ***„Cine este Doamne, ca să cred într-***

însul ?" şi i-a zis Iisus: „L-ai şi văzut, şi e cel ce grăieşte cu tine". Iar el a zis: ***„Cred, Doamne. Şi s-a închinat Lui".***

Omul acesta, cu care avea Dumnezeu rostul să descopere lumii pe Fiul Său ca şi Creator al vieţii, făcându-i din tină o pereche de ochi, s-a învrednicit de la Dumnezeu, la rându-i, de descoperirea lui Iisus ca Fiul lui Dumnezeu, prin însăşi dumnezeiasca mărturisire. ***De puţine ori, s-a descoperit Iisus pe Sine ca Fiul lui Dumnezeu:***

- *o dată samarinencii,*
- *a doua oară acestui orb din naştere şi*
- *a treia oară ucenicilor, înainte de slăvitele Sale patimi.*

Poate că aceasta a fost, în lumea aceasta, recunoştinţa lui Dumnezeu către el, pentru că a purtat cu răbdare orbia fără vină şi pentru că L-a mărturisit pe Iisus „***de la Dumnezeu***" înaintea tăgăduitorilor Săi: că l-a învrednicit de o rară descoperire dumnezeiască.

Orb fiind şi a căpăta, prin minune, o pereche de ochi, e o mare bucurie a vieţii, o ieşire fericită din întuneric. Ieşirea la lumina veacului acestuia. Pământean fiind şi a te hotărî să mărturiseşti pe Dumnezeu cu orice preţ şi luare în derâdere, e o şi mai mare bucurie, care te poate duce până la deschiderea ochiului credinţei că ţi se descoperă Iisus, Fiul lui Dumnezeu, cel care e cu noi în toate zilele până la sfârşitul veacului.

A vedea pe Iisus, e o fericire care nu se aseamănă cu nici o bucurie pământeană. Iar aceasta se întâmplă din când în când şi din neam în neam, ca să nu se stingă dintre oameni siguranţa existenţei lui Dumnezeu.

Credinţa în Dumnezeu şi mărturisirea Lui e ieşirea sufletului din întuneric în lumina dumnezeiască, ieşirea în lumina veacului viitor.

Iată o tămăduire deplină, iată un misionar neînfricat al lui Iisus.

(din: Părintele Arsenie Boca, “Cuvinte vii“, Editura Charisma, Deva, 2006)

***

Părintele Arsenie Boca - Cuvinte vii:

https://www.academia.edu/119158316/P%C4%83rintele_Arsenie_Boca_Cuvinte_vii

https://archive.org/details/parintele-arsenie-boca-cuvinte-vii